

Arrest

nr. 121 367 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds van de beslissingen van 27 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. GUEDENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 16 november 2011 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 3 april 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard.

De verzoekers dienen op 13 april 2012 een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, die op 31 augustus 2012 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekers worden op dezelfde datum ook bevolen het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Op 19 oktober 2012 dienen de verzoekers een derde aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ook deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard door de gemachtigde op 21 november 2012. Er worden eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlagen 13).

De verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in. Op 11 februari 2013 worden immers de beslissingen van 21 november 2012 ingetrokken door de gemachtigde. Bij arrest met nr. 100.909 van 15 april 2013 stelt de Raad de afstand van geding vast inzake het beroep dat tegen deze ingetrokken beslissingen werd ingediend.

Op 8 maart 2013 verklaart de gemachtigde de derde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Er worden op dezelfde dag eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd, met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Op 27 maart 2013 trekt de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 maart 2013 in, net als de bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd op dezelfde dag, met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering. De Raad stelt opnieuw de afstand van het geding vast, in een arrest met nr. 107.599 van 29 juli 2013, inzake het beroep dat de verzoekers hadden ingediend tegen de beslissingen van 8 maart 2013.

Op 27 mei 2013 verklaart de gemachtigde de derde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk.

Dit is de eerste thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers betekend werd op 4 juli 2013 en die als volgt luidt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

H., K. Geboren te (...) op (...) H., E. Geboren te (...) op (...) + kinderen

H., S. Geboren te (...) op (...) H., S. Geboren te (...) op (...) H., S. Geboren te (... op (...) H., M. nationaliteit: Bosnië en Herzegovina adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing houdende inreisverbod (bijlagen 13sexies), die aan de verzoekers op 4 juli 2013 werden betekend.

Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoeker luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van attaché J. S. gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., K. geboren te (...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet in het bezit van een paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.08.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.(...)

De derde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker luidt als volgt:

“Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.08.2012. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

De vierde bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekster luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van attaché J. S. gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H., E. geboren te (...) op (...), nationaliteit Bosnië en Herzegovina

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.08.2012. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.

De vijfde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster luidt als volgt:

“Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.08.2012. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben een synthesememorie neergelegd overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over het voorwerp van het beroep - voorafgaandelijk

Wat de beslissingen *“houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod”* betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering definieert als *“de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vast stelt en een terugkeerverplichting oplegt”*. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is *“die kan samengaan”* met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoekers niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan doordat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in éénzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissingen houdende het inreisverbod zijn dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat de beslissingen tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kunnen blijven bestaan.

Inzake het rechtens vereiste belang bij het beroep, voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, moeten de verzoekers dienvolgens ten aanzien van elk van deze onderscheiden beslissingen een belang kunnen doen gelden. De eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod impliceert geenszins dat ook de verwijderingsbeslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) onwettig zou zijn. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij in de synthesememorie aangeven dat zij een belang kunnen doen gelden bij de vordering gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat deze bevelen gepaard gaan met een inreisverbod.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. Inzake het rechtens vereiste belang in hoofde van de eerste verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “*belang*” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste verzoeker, samen met de tweede verzoekster, op 19 oktober 2012 een (derde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het genoemde artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Lezing van de thans eerste bestreden beslissing leert dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. In verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2013 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de betrokkene, H(...) E(...), in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voorlegt waaruit blijkt dat de aandoening waaraan zij lijdt actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en geen risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2013 waarin wordt gesteld dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een standaard medisch getuigschrift werd gevoegd op naam van H(...) E(...) strookt met de stukken van het administratief dossier. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de eerste thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die was gegrond op de medische situatie van de tweede verzoekster H(...) E(...).

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 en §3 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling;

(...)"

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)"*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 19 oktober 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medisch getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de tweede verzoekster. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de verblijfsaanvraag van 19 oktober 2012 zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de eerste verzoeker zelf. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag enkel steunt op de medische toestand van tweede verzoekster.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de eerste verzoeker zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd in de verblijfsaanvraag die op 19 oktober 2012 werd ingediend en nu blijkt dat hij evenmin in zijn hoofde een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de tweede verzoeker geen *"in België verblijvende vreemdeling (...)" die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"* is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Nu de eerste verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan hij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de eerste verzoeker bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Opdat hij een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep in het licht van het feit dat de eerste verzoeker zelf geen medische problematiek heeft voorgelegd in de betrokken aanvraag om verblijfsmachtiging zodat hij niet onder het toepassingsgebied valt van de artikel 9ter van de vreemdelingenwet, stelt de advocaat van de verzoekers dat de beslissing een invloed heeft op heel het gezin en dat de man (eerste verzoeker) de spilfiguur is in de mantelzorg voor de vrouw (tweede verzoekster). De advocaat benadrukt dat de aanvraag mogelijk is voor het hele gezin op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De eerste verzoeker maakt met deze loutere affirmaties en blote beweringen echter niet concreet aannemelijk dat hij bij de ingediende vordering ten aanzien van de eerste bestreden beslissing een persoonlijk en rechtstreeks belang kan doen gelden.

De eerste verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat hij onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de loutere bewering dat hij een aanvraag kan indienen volstaat niet. Dienvolgens stelt de Raad vast dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing - waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de medische toestand van tweede verzoekster kennelijk geen ziekte uitmaakt als voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet – aan de eerste verzoeker geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel kan verschaffen. De eerste verzoeker kan niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan hij niet aantoonbaar dat zij hem toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De eerste verzoeker toont niet aan op welke wijze de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem een persoonlijk voordeel kan verschaffen.

De Raad stelt vast dat het beroep van de eerste verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

4.2. Wat de opgeworpen exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vernietiging van de tweede en vierde bestreden beslissing betreft

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet ontvankelijkheid op, ten aanzien van de tweede en de vierde bestreden beslissing, dit zijn de beslissingen van 27 mei 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13sexies.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“ Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tót een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de Staatssecretaris c.q. zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6

van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van de verzoekende partij haar tweede middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen..

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep van de verzoekende partij onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13sexies.”

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekers niet omtrent de vaststellingen in de voormelde exceptie. Zoals reeds werd aangegeven onder punt 3, kunnen de verzoekers niet worden gevolgd waar zij in de synthesesmemorie aangeven dat zij een belang kunnen doen gelden bij de vordering gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat deze bevelen gepaard gaan met een inreisverbod. Op deze manier tonen de verzoekers geen concreet belang aan bij de tweede en de vierde bestreden beslissing, die duidelijk te onderscheiden zijn van de opgelegde inreisverboden die de derde en vijfde bestreden beslissing uitmaken.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden handelingen moet aan de verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werden de bestreden bevelen genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of dat zij er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, bevelen om het grondgebied te verlaten te treffen. Een eventuele vernietiging van de tweede en vierde bestreden beslissing kan de verzoekers in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekers, onder een hoofding "*omtrent het verzoek tot annulatie van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod*" wel aangeven dat de tenuitvoerlegging van de bevelen om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Uit de bespreking onder punt 5.3 blijkt echter dat de verzoekers geen ernstige grief inzake artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd.

Dienvolgens doet de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang ten aanzien van de tweede en de vierde bestreden beslissing nu de verzoekers niet hebben aangetoond dat de eventuele vernietiging van de genoemde beslissingen hen tot nut kan strekken.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de vierde bestreden beslissing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Voorafgaandelijk

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesamenvatting in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2012-2013*, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden” (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23)*. De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van dezelfde wet”* dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS

13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "*middelen*", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen en de rechten van verdediging in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is het aanvoeren van een nieuw middel in de synthesememorie ook moeilijk te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81, vijfde lid, van de vreemdelingenwet dat een synthesememorie wordt neergelegd "*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*".

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In casu brengen de verzoekers in de synthesememorie in hun eerste middel een nieuw middelenonderdeel ten berde waar zij stellen dat "*Uit het loutere feit dat men besluit dat er geen sprake is van een "ernstige aandoening" in de zin van artikel 3 van het EVRM, kan men niet automatisch afleiden dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor een regularisatie om medische redenen op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet*" en doen zij dit tevens in hun tweede middel waar zij stellen dat "*Verweerster geeft geen redelijke en objectieve motivering voor het gegeven waarom verzoekers gedurende drie jaren het verbod zou moeten worden opgelegd om het Belgisch grondgebied opnieuw te betreden en waarom het hen zou verboden moeten worden om hun familie in België te bezoeken.*

(...)

Dergelijk inreisverbod vormt een ongeoorloofde inmenging van verweerster in het recht van verzoekers om contacten te houden met hun familieleden, en door dit inreisverbod op te leggen, schendt verweerster artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens".

De Raad wijst er op dat de synthesememorie niet kan worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van de voornoemde middelenonderdelen van het eerste en tweede middel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekers het verzoekschrift tot nietigverklaring hebben ingediend. Het betreft nieuwe feitelijke uiteenzettingen ter ondersteuning van bestaande middelen. De genoemde onderdelen van het eerste en tweede middel zijn bijgevolg laattijdig en dus onontvankelijk (*cf.* RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

5.2. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag tot medische regularisatie van 19 oktober 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Vermits onder punt 4.1 werd besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep in de mate dat ook de eerste verzoeker deze beslissing bestrijdt, wordt het eerste middel enkel onderzocht in hoofde van de tweede verzoekster, hierna "*de verzoekster*" genoemd.

5.2.1 In het eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter, §1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar middel in de synthesememorie als volgt toe:

“Wanneer verweerster haar beslissing steunt op argumenten die voortvloeien uit een onvolledig of onnauwkeurig of onjuist onderzoek in verband met de medische en psychische gezondheidstoestand van de patiënte, is de beslissing van verweerster zelf behept met een gebrek.

Dat is de reden waarom schending van de materiële motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 wordt opgeworpen evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu hebben verzoekers kennis kunnen nemen van de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, doch volgens verzoekers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard.

Verzoekers betwisten aldus niet het loutere feit dat de bestreden beslissing op een formele wijze werd gemotiveerd, maar zij zijn daarentegen van mening dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden door verweerster.

Het middel dient dan ook onder meer vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (RvSt, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.Dr. étr, 1996, 249).

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (RvSt., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (RvSt., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr. étr, 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (RvSt., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"§1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres en de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. "

In casu verwijst de bestreden beslissing van verweerster naar de medische adviezen van de arts-adviseur van 8 mei 2013 over de ziekte van verzoekster sub 2 en concludeert verweerster als volgt:

"Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81-85;

EHRM, Décision 24 mei 2012 E.O. t Italië, nr 34724/10, §§ 34-38; EHRM Grote Kamer, 21 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42.)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vw. Is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9, §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§58-59; EHRM Décision 29 juni 2004 Salkic e.a. t Verenigd Koninkrijk; EHRM Décision 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk maakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM..."

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- *Ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling Doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.*

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerster meent geen verblijfsmachtiging te kunnen toekennen, zich daarbij steunend op het advies van de controle-arts, die stelt dat:

"Uit het medisch dossier blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn... "

Uit het loutere feit dat men besluit dat er geen sprake is van een "ernstige aandoening" in de zin van artikel 3 van het EVRM, kan men niet automatisch afleiden dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor een regularisatie om medische redenen op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vermeldt in concreto NIETS aangaande de vraag of de ziekte van verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekster maakt zich er makkelijk van af door voor te houden dat dergelijk onderzoek niet nodig zou zijn omdat de controle-arts heeft gestipuleerd dat er in hoofde van verzoekster sub 2 geen sprake zou zijn van een levensbedreigende aandoening.

Nochtans werd in het standaard medisch getuigschrift nadrukkelijk vermeld dat een behandeling in het thuisland nefast zou zijn wegens discriminatie van de patiënte omwille van haar ROMA-afkomst;

Volgens verweerster komt men alleen in aanmerking voor een medische regularisatie vanaf het moment dat men lijdt aan een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening.

Deze redenering is evenwel foutief.

Om een verblijf te bekommen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT, S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196.)

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn.

Benevens het feit of er al of niet sprake is van een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling, dient verweerster op basis van artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet na te gaan of de vreemdeling in haar land van herkomst een risico kan lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in haar land van herkomst of het land waar ze heeft verbleven.

Uit het advies van de arts-adviseur, waarvan kan worden aangenomen dat verweerster het geheel onderschrijft aangezien zij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische elementen van verzoekster een reëel risico inhouden op onmenselijke of vernederende behandelingen doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Aangezien uit de omschrijving en motivering van de beslissing van verweerster blijkt dat zij dit laatste aspect zoals voorzien in artikel 9ter, §1, al. 1 zelfs helemaal niet heeft onderzocht, blijkt onbetwistbaar dat er zich een manifeste schending voordoet van de motiveringsplicht, vermits de beslissing van verweerster gestoeld is op een onvolledig onderzoek.

De behandelende arts is van mening dat een verdere opvolging en behandeling van de patiënte volstrekt noodzakelijk is en dit voor een periode van tien jaren. De controle-arts spreekt zich hierover zelfs helemaal niet uit; voor de controle-arts telt blijkbaar enkel het gegeven dat de patiënte zich momenteel niet in acuut levensgevaar bevindt...

Bij haar besluitvorming verwijst verweerster voortdurend naar Europese rechtsregels (artikel 3 EVRM) en verweerster meent deze Europese Rechtsregels automatisch te kunnen toepassen op het dossier van verzoekers, die een aanvraag tot regularisatie van hun verblijfsstatuut hebben ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dergelijke verwijzing door verweerster naar Europese rechtsregels mag geenszins als excuus aangewend worden om geen toepassing te maken van de eigen rechtsregels die van toepassing zijn op het Belgisch grondgebied, inzonderheid de rechtsregels voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou oordelen dat de interpretatie van de voorwaarden zoals voorgeschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nauw aansluiten met de Europese rechtsregels onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, dan nog dient te worden nagegaan of verweerster in de bestreden beslissing de Europese rechtsregels op een correcte wijze heeft geïnterpreteerd, quod in casu non.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging NIET voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Het EHRM heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van dit artikel. In zijn beoordeling van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. Indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand;

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen

geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM, 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland; EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/09, Henao v. Nederland; EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndagoya v. Zweden; EHRM, 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, §§57-60; EHRM, 28 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 46-51, EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, §§ 81 en volgende...)

Aldus blijkt dat de controlearts door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, ziektes die noodzakelijke beschermingsmaatregelen vereisen, hetzij een permanente bewaking, of ziektes waarbij een noodzaak bestaat aan monitoring van de vitale parameters, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Er werd in casu in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in concreto niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De materiële motiveringsplicht werd aldus geschonden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en verweerster is als dusdanig niet zorgvuldig tewerk gegaan.

Deze vaststelling dient tot de nietigverklaring te leiden van de bestreden beslissing.”

5.2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet (dat eveneens naar § 1 van voornoemd artikel verwijst) en naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelde dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2013, dat samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de motieven dus integraal deel uitmaken van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit de synthesesamenvatting blijkt tevens dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en dat zij zelf aangeeft dat een schending van de materiële motiveringsplicht zou voorliggen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en dat de verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is alvast niet aangetoond.

5.2.3 *In casu* vergt het onderzoek van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel eveneens het nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet aldus duidelijk volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met

name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bij het in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bedoelde onderzoek van de ambtenaar-geneesheer en bij het verlenen van diens advies moeten deze beide onderscheiden toepassingsgevallen dan ook worden afgetoetst.

In de eerste bestreden beslissing, en dit in de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, verwijst de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk naar het advies van een ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2013. Dit advies werd aan de verzoekster onder gesloten enveloppe en samen met de thans eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt, zoals reeds hoger gesteld, derhalve integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en luidt *in casu* als volgt:

*“Geachte heer,
H., E.*

Vrouwelijk

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

geboren te (...)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27/04/2012.

Uit de standaard medische getuigschriften (d.d. 15/10/2012) blijkt dat de als ernstig omschreven "depressieve stemming", de psychotische klachten, de slaapstoornissen, de hallucinaties en de angst geen risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Het betreft bovendien aandoeningen die ook zonder behandeling steeds positief evolueren.

Ook zonder eventuele behandeling in het thuisland betekent dit dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

De verzoekster betoogt dat de verweerder niet automatisch kan afleiden uit de beoordeling dat haar ziekte geen ernstige aandoening is in de zin van artikel 3 van het EVRM dat de verzoekster niet in aanmerking komt voor een regularisatie om medische redenen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel werd onder punt 5.1 echter laattijdig en onontvankelijk verklaard.

Verder zou de eerste bestreden beslissing niets *in concreto* vermelden wat de vraag betreft of de ziekte van de verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Hier zou geen onderzoek naar geweest zijn. De verzoekster meent dat de verweerder gemakkelijksshalve stelt dat er geen onderzoek nodig is gelet op het feit dat de ziekte geen levensbedreigend karakter heeft. De ambtenaar-geneesheer zou door deze voorwaarde te stellen en geen onderzoek te doen naar een mogelijk gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) te beperkend interpreteren. Volgens het standaard medisch getuigschrift zou een behandeling in het land van herkomst thans nefast zijn gelet op de discriminatie die zij als Roma zou ervaren. Verder meent de verzoekster dat de verweerder niet kan eisen dat men enkel in aanmerking komt voor een medische regularisatie indien de aandoening vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend is. Zij stelt dat de behandelende arts aangeeft dat verdere opvolging en behandeling voor een periode van tien jaar noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer zou zich hierover niet uitspreken in zijn advies.

Waar de verzoekster voorhoudt dat er geen motivering in de bestreden beslissing terug te vinden is en geen onderzoek werd gevoerd omtrent het al dan niet bestaan van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst of van verblijf, stelt de Raad vast dat deze kritiek grondslag mist.

De verzoekster verliest immers de concrete motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer uit het oog. Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt met name het volgende: *“Het betreft*

bovendien aandoeningen die ook zonder behandeling steeds positief evolueren. Ook zonder eventuele behandeling in het thuisland betekent dit dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld." De verzoekster slaagt er met haar algemeen betoog en de loutere verwijzingen naar het door de ambtenaar-geneesheer beoordeelde standaard medisch getuigschriften niet in deze motieven te weerleggen. De kritiek van de verzoekster dat voor de controle-arts enkel het gegeven telt dat de patiënte zich momenteel niet in acuut levensgevaar bevindt, mist feitelijke grondslag. De ambtenaar-geneesheer heeft zich in zijn advies van 8 mei 2013 immers geenszins in dergelijke zin uitgesproken. De motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer maken integraal deel uit van de eerste bestreden beslissing zodat de verzoekster niet kan worden gevolgd dat er geen enkele motivering is opgenomen in verband met de toepassingsvoorwaarde inzake het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om voor een ziekte waarvan wordt vastgesteld dat deze ook zonder behandeling steeds positief evolueert, te oordelen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling voorligt bij gebrek aan behandeling in het land van herkomst. Er valt niet in te zien waarom de ambtenaar-geneesheer een onderzoek zou voeren omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze of gene behandeling waarvan hij reeds heeft geoordeeld dat deze niet nodig is. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan bovendien niet zo worden begrepen dat de ambtenaar-geneesheer steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en het al dan niet noodzakelijk karakter van de behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, beschikbaar en toegankelijk zijn.

De verzoekster maakt met haar kritiek dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *"er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."* Zij weerlegt de concrete motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer niet.

5.2.4 Waar de verzoekster betoogt dat de verwijzing naar het EHRM en artikel 3 van het EVRM geen excuus mag zijn om geen toepassing te maken van de eigen rechtsregels, in het bijzonder de bepalingen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de verweerder, door geen onderzoek te willen doen, op zulke wijze de rechtspraak van het EHRM te beperkend interpreteert, merkt de Raad nogmaals op dat de eerste bestreden beslissing genomen werd op basis van en steunt op de criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing stelt immers dat *"Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk."*

Verder merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris over de bevoegdheid beschikt om in de bestreden beslissing een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM door te voeren nu artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat *"de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft"*, het advies van de ambtenaar-geneesheer beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet is hieromtrent immers duidelijk:

"§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)"

Derhalve is het motief uit de bestreden beslissing dat naar de rechtspraak van het EHRM verwijst en een beoordeling op basis van artikel 3 van het EVRM doorvoert, een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige determinerende motieven van de eerste bestreden beslissing, dit is met inbegrip van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 mei 2013. De kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing leiden. De concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in het op 8 mei 2013 uitgebrachte advies dat de aandoeningen van de verzoekster geen risico vormen voor haar leven of fysieke integriteit en dat ook zonder eventuele behandeling in het thuisland de verzoekster niet onmenselijk of vernederend zou worden behandeld, zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, volstaan *in casu* om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

5.2.5 Eenzelfde redenering geldt voor verzoeksters betoog dat de verweerder gemakkelijksshalve stelt dat er geen onderzoek nodig is gelet op het feit dat de ziekte geen levensbedreigend karakter heeft. Ook hier richt de verzoekster zich tot een overtollig motief in de bestreden beslissing. Immers heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 8 mei 2013, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de eerste bestreden beslissing, reeds geoordeeld dat het *"aandoeningen (betreft) die ook zonder behandeling steeds positief evolueren. Ook zonder eventuele behandeling in het thuisland betekent dit dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld."* en heeft diezelfde ambtenaar-geneesheer op beslissende wijze geconcludeerd er *"bijgevolg (...) geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."*

Het advies van 8 mei 2013, waarop de motieven van de bestreden beslissing integraal gebaseerd zijn, spreekt zich aldus en in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, niet uit over het al dan niet levensbedreigende karakter van de aandoening van de verzoekster. De Raad wijst er op dat het advies van de ambtenaar-geneesheer geen algemene draagwijdte heeft, maar *in concreto* een beoordeling bevat die gebaseerd is op de voorgelegde standaard medische getuigschriften van 15 oktober 2012. De verzoekster kan inderdaad worden gevolgd waar zij stelt dat de voorwaarden uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet op zich niet vereisen dat de ziekte een levensbedreigend karakter kent. De verzoekster verliest echter uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer haar verblijfsaanvraag en de bijgeleverde medische elementen in zijn advies van 8 mei 2013 geenszins heeft afgetoetst aan enig levensbedreigend karakter van de ziekte, maar wel aan de onderscheiden toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet zelve.

De vaststellingen die in het advies teruggevonden kunnen worden, worden niet *in concreto* weerlegd. Het betoog van de verzoekster is op dit punt dan ook niet dienstig.

5.2.6 Concluderend stelt de Raad vast dat de verzoekster met haar betoog aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de eerste bestreden beslissing, doch uit hetgeen voorafgaat blijkt dat zij niet aantoonbaar dat de ambtenaar-geneesheer de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld of op basis van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onzorgvuldige wijze tot zijn advies is gekomen. Er is *in casu* dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een onzorgvuldig onderzoek tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar de verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, toont zij niet aan dat in de gevallen die tot deze rechtspraak hebben geleid een zeer gelijkaardig advies van de ambtenaar-geneesheer en een zeer gelijkaardige medische aandoening voorlagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat deze zaak eenzelfde beoordeling vanwege de Raad vergt. Overigens dient te worden opgemerkt dat de arresten van de Raad in onze continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Met de enkele verwijzingen naar arresten van de Raad kan dan ook niet worden volstaan om *in concreto* de onwettigheid van de eerste thans bestreden beslissing aan te tonen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

5.3 In een tweede middel, gericht tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

5.3.1 Zij lichten dit middel als volgt toe:

"(...)

Op 4 juli 2013 ontvingen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies), met als reden van de beslissing:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. (art. 1, lid 1,2° van de Wet van 15 december 1980):"

"De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven: betrokkene ontving al een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.08.2012. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied. (art. 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Verzoekers vorderen de annulatie van dit bevel dd. 27/05/2013 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Zij zijn van mening dat er een redelijke kans op succes bestaat wat betreft hun verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing in verband met de weigering van hun verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zeker nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een eerder arrest over dezelfde problematiek reeds in het voordeel van verzoekers heeft beslist.

Indien de bestreden beslissing wordt vernietigd, impliceert zulks dat het regularisatiedossier van verzoekers opnieuw aan een onderzoek wordt onderworpen door de overheid die een beslissing dient te nemen over de regularisatie-aanvraag van verzoekers. Dit zou thans in hoofde van verzoekers al de DERDE MAAL zijn dat verweerster wordt genoodzaakt om het dossier van verzoekers opnieuw te onderzoeken.

Eén van de onontbeerlijke voorwaarden om in aanmerking te komen voor een regularisatie van de verblijfsstatus bestaat hierin dat men op het Belgische grondgebied dient te verblijven tijdens de duur van het onderzoek. Als verzoekers niet langer op het Belgisch grondgebied zouden verblijven, vervalt elk belang in hun hoofde op het bekomen van enige regularisatie van hun verblijf.

Een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou in hoofde van verzoekers aldus de facto een voortzetting van hun regularisatie-aanvraag volstrekt onmogelijk maken en de kans op een positief antwoord vanwege de bestuursoverheid volledig onmogelijk maken.

Verzoekers menen dan ook dat, gelet op de hoger uiteengezette argumenten, er in hun hoofde wel degelijk sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel indien zij worden gedwongen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij, mits vernietiging van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid, nog een realistische kans zou hebben op regularisatie van zijn verblijfsstatus op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

Verweerster werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op inzoverre het beroep van verzoekers gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Volgens verweerster bestaat er geen discretionaire bevoegdheid meer voor de Staatssecretaris wanneer artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Deze redenering is niet helemaal correct:

In de bestreden beslissing voegt verweerster immers een bijkomende sanctie toe aan het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk een inreisverbod van drie jaren.

Deze bijkomende sanctie lastens verzoekers wordt op generlei wijze door verweerster gemotiveerd, en staat helemaal niet in proportie met het motief ingeroepen door verweerster.

Verweerster beschikt wel degelijk over een discretionaire bevoegdheid om wel of niet een sanctie van een inreisverbod te koppelen aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus beschikken verzoekers wel degelijk over een hoedanigheid en belang om de annulatie van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod te vorderen.

Op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten tegen verzoekers werd uitgevaardigd, bevonden zij zich in een situatie van medische overmacht;

Mevrouw H. E. is op 21/08/2012 in het ziekenhuis van Heusden-Zolder bevallen van een dochter, genaamd H. M. Meneer H. K. heeft het kind erkend als vader, na hiervoor toestemming te hebben verkregen van mevrouw H. E.

Gezien de prille leeftijd van het kindje en het feit dat moeder H. E. nog diende te herstellen van de gevolgen van de bevalling, konden verzoekers bijgevolg geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers hebben geprobeerd om hun verblijfsstatus te regulariseren, maar door de beslissingen van verweerster is dit tot op heden nog niet gelukt.

2.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod haar volledige uitvoering kent heeft zulks tot gevolg dat ook de banden met de familie (vader, moeder, broer, schoonzus) die momenteel in België verblijft, worden verbroken.

Verweerster geeft geen redelijke en objectieve motivering voor het gegeven waarom verzoekers gedurende drie jaren het verbod zou moeten worden opgelegd om het Belgisch grondgebied opnieuw te betreden en waarom het hen zou verboden moeten worden om hun familie in België te bezoeken.

Dergelijk inreisverbod vormt een ongeoorloofde inmenging van verweerster in het recht van verzoekers om contacten te houden met hun familieleden, en door dit inreisverbod op te leggen, schendt verweerster artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

5.3.2 Vooreerst dient de Raad op de exceptie "obscuri libelli" te wijzen die de verweerder in zijn nota met opmerkingen opwerpt tegen het tweede middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift:

"(...)

Verweerder laat gelden dat het tweede middel van verzoekende partij, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St.. nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; Rv.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605). De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid - want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen - nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. YANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1080).

Verwerende partij is van oordeel dat het tweede middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het tweede middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. De verwerende partij is derhalve de mening toegedaan dat verzoekers annulatieberoep derhalve niet ontvankelijk is.

"(...)

De verzoekende partij houdt nog voor dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, doordat geen bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan haar kinderen werd betekend, hetgeen tot gevolg zou hebben dat het gezin uiteen zou worden gerukt.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist.

"(...)."

De Raad wijst op de toepassing van artikel 39/81 zesde lid van de vreemdelingenwet:

“Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de redactie van artikel 39/81 zesde lid en artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, blijkt dat de Raad de ontvankelijkheid van de middelen dient te beoordelen op basis van het initiële verzoekschrift. Voor wat het inhoudelijke onderzoek van de middelen betreft, baseert hij zich echter op de uiteenzettingen van de synthesesmemorie.

De Raad merkt op dat onder ‘*middel*’ in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dus dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun tweede middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige beperken zij zich tot een aantal louter feitelijke uiteenzettingen zonder dat zij echter op een duidelijke wijze aangeven welke rechtsregel door de bestreden beslissingen zou worden geschonden. Op dit punt kan de verweerder dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat geen ontvankelijk rechtsmiddel wordt aangevoerd.

Uit de nota van de verweerder blijkt evenwel duidelijk dat de verweerder de feitelijke en juridische argumenten van de verzoekers met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM kent en zich hier inhoudelijk tegen verweert. In het inleidend verzoekschrift wordt op voldoende duidelijke wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd.

Bijgevolg, gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat het tweede middel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. De overige feitelijke kritiek, onder meer omtrent de opgelegde inreisverboden, is onontvankelijk.

5.3.3 Beoordeling van de grief inzake artikel 8 van het EVRM

De Raad wijst er nogmaals op dat de inhoudelijke beoordeling van het middel geschiedt aan de hand van de synthesesmemorie en dit zonder afbreuk te doen aan het bepaalde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook, in toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet geen rekening gehouden worden met uiteenzettingen die slechts in het inleidend verzoekschrift en niet in de synthesesmemorie zijn opgenomen en evenmin kunnen de verzoekers in de synthesesmemorie een nieuwe wending geven aan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Het onderzoek van de Raad is dienvolgens beperkt tot hetgeen in de synthesesmemorie op ontvankelijke wijze is aangevoerd in verband met artikel 8 van het EVRM (*cf.* punt 5.1 en punt 5.3.2).

De Raad stelt vast dat de verzoekers betogen dat de banden met hun familie (vader, moeder, broer, schoonzus) verbroken worden indien de bevelen om het grondgebied te verlaten uitvoering krijgen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De Raad wijst tevens op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waar dit Hof inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het bestaan van enig privé en-gezinsleven betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekers aangeven dat de banden met de rest van de familie in België (broer, schoonzus, vader en moeder) verbroken zullen worden. Zij brengen echter geen enkel concreet element aan om het bestaan van enige familie- of privéleven aan te tonen en beperken zich tot het poneren van blote beweringen. De verzoekers tonen het beweerd gezinsleven met de broer, schoonzus, vader en moeder aan, noch kan dit ergens uit het administratief dossier afgeleid worden.

Het bestaan van een privé-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen.

Bovendien tonen de verzoekers *in casu* niet *in concreto* aan dat zij het voorgehouden privé- en gezinsleven niet elders, bijvoorbeeld in het land van herkomst kunnen leiden zodat zij *in casu* geen hinderpalen aantonen die hun terugkeer zou verhinderen op een zodanige wijze dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Met hun betoog maken de verzoekers bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE